

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μιμή Φιλιππίδη-Θεοχάρη

Η απόπειρα

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ

*

ΗΡΕΜΑ ΝΕΡΑ

μυθιστόρημα, Ωκεανίδα, 2009

ΘΑΜΜΕΝΟΙ ΣΤΟΝ ΓΡΑΝΙΤΗ

μυθιστόρημα, Ωκεανίδα, 2011

ΜΙΜΗ ΦΙΛΙΠΠΙΔΗ-ΘΕΟΧΑΡΗ

Η απόπειρα

ΩΚΕΑΝΙΔΑ

ΑΘΗΝΑ * 2016

*Στο Κικάκι μου
που μου λείπει κάθε μέρα*

© 2016, Μιμή Φιλιππίδη-Θεοχάρη
© 2016, για την ελληνική γλώσσα
Εκδόσεις «Ωκεανίδα»
Δερβενίων 38, 106 81 Αθήνα, τηλ. 210.38.06.137
www.oceanida.gr
email: info@oceanida.gr

ISBN 978-960-410-788-9

ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΕΤΑΙ ΑΠ' ΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΜΟΥ και τε-
ντώνεται με την πλάτη στο στρώμα. Βγά-
ζει έναν βαθύ αναστεναγμό που δεν είναι εκτό-
νωση πόνου, αλλά ένα ξεφύσημα μακρόσυρτο και
τραγουδιστό, σαν σφύριγμα από μουσικό τρενάκι
που ξεκουρντίζεται – ένα επιφώνημα ηδονής κι
ευεξίας.

Γυρίζει και με κοιτάζει κατάματα.

«Με σκότωσης!»

Ξαφνιάζομαι, τρομάζω – η σκέψη μου φτερου-
γίζει για μια στιγμή πολύ μακριά.

«Τι κοιτάς;» χαμογελάει. «Το τραγούδι, λέω...
για σένα είναι».

Τεντώνει το χέρι, δυναμώνει την ένταση του
«MTV» στην τηλεόραση. «Με σκότωσης, με σκό-
τωσης ...».

«Λέει για τον φόνο που διέπραξες απόψε εδώ
μέσα. Με διέλυσες. Υπέροχη νύχτα».

Πετάγεται απ' το κρεβάτι σφυρίζοντας τον σκοπό και διασχίζει το δωμάτιο, τα βήματά του αθόρυβα πάνω στην παχιά μοκέτα. Φτάνει στο παράθυρο και τραβάει στην άκρη την κουρτίνα – τα βαριά ριντό δεν τα κλείσαμε ποτέ, έτσι που ορμήσαμε το βράδυ εδώ μέσα και βρεθήκαμε μεμιάς στο κρεβάτι. Το πηχτό γκριζό του ουρανού που περνάει μέσα απ' τα διπλά τζάμια γίνεται φόντο του πιο όμορφου εικαστικού γυμνού. Διπλώνω τα χέρια πίσω από το κεφάλι κι αφήνομαι να θαυμάζω το καλλίγραμμο σώμα του.

«Άλλη μια ωραία ελβετική μέρα!» αναστενάζει – θλιμμένα αυτή τη φορά.

«Τέλεια μέρα!» μουρμουρίζω.

«Ναι, βέβαια!» ειρωνεύεται με τη γερμανική προφορά του και μπαίνει στο μπάνιο.

Είναι τόσο χαριτωμένα τα αγγλικά του, στα δικά μου αυτιά, τουλάχιστον. Μ' αυτή τη βαριά προφορά που μου προκαλεί απίστευτο γέλιο γιατί κάνει και την πιο τρυφερή φράση να ακούγεται σαν ναζιστικό παράγγελμα. Με τις λέξεις δικής του επινόησης –ένα κράμα αγγλικών και γερμανικών–, με τα μικρολαθάκια του. Ένα τέτοιο λαθάκι μάς οδήγησε σ' αυτό το δωμάτιο.

Πίναμε το ποτό μας τρεις ορόφους πιο κάτω,

στο μπαρ. Πολλές φορές τα 'χουμε πιει, σε άλλες πόλεις, σε άλλα μπαρ, στο πλαίσιο πάντα της επαγγελματικής μας σχέσης. Πρώτη φορά όμως χτες η επαφή μας ήταν τόσο χαλαρή. Μου 'λεγε για τη ζωή του στην Ελβετία, για τα ταξίδια του στον κόσμο...

«Σου αρέσει να κάνεις έρωτα;» ρώτησε κάποια στιγμή. (Ρώτησε στα αγγλικά: «Do you like to...?»)»

«Εξαρτάται», χαμογέλασα. «Με ποιον; Πού; Πότε;»

«Εμένα έχεις απέναντί σου. Είμαστε σ' αυτό το ωραίο ξενοδοχείο της Βασιλείας». Κοίταξε το ρολόι του. «Κι είναι είκοσι λεπτά πριν απ' τα μεσάνυχτα... Λοιπόν;»

Κοκάλωσα από αμηχανία, καθώς συνειδητοποιούσα το λαθάκι του. Νόμιζε ότι είχε ρωτήσει αν θέλω – «Would you like to...?»)»

Σ

Τυλίγομαι με το σεντόνι και σηκώνομαι απ' το κρεβάτι. Δεν έχω συνηθίσει ακόμη το καινούργιο αδύνατο σώμα μου και το στρουμπουλό γυμνό του Μποτέρο στον απέναντι τοίχο μού

θυμίζει το παλιό, που προτιμούσα να κρύβω. Πλησιάζω στο παράθυρο. Κάτω από τον γκρίζο ουρανό βλέπω τώρα την γκρίζα πόλη, το γκρίζο ποτάμι. Υπέροχο μουντό σκηνικό, υπέροχη διάχυση ψυχρού φωτός, υπαινικτικού.

Βγαίνει απ' το μπάνιο πρώτα η μοσχοβολιά του, μετά εκείνος με το μπουρνούζι.

«Απορώ πώς μπορεί κάποιος ν' αφήσει την ηλιόλουστη Ελλάδα και να έρθει για τουρισμό στην πιο πληκτική χώρα του κόσμου».

«Εγώ γι' αυτό το φως ήρθα. Δεν άντεχα άλλο το φως της Μεσογείου. Εκτυφλωτικό, χυδαία αποκαλυπτικό».

«Μμμμ...» κάνει σαν να μαντεύει. «Κι εσύ φοβάσαι τις αποκαλύψεις. Έχεις κάτι να κρύψεις».

«Πολλά».

Χαμογελάω περιμένοντας ερωτήσεις. Έξυπνες, διερευνητικές που θα σκαλίσουν το μέσο μου, θα ξαλαφρώσουν την ψυχή μου γιατί θα με κάνουν να αρθρώσω ό,τι δεν ομολόγησα ποτέ, σε κανέναν.

«Δεν θα ρωτήσεις;»

«Να ρωτήσω τι έχεις να κρύψεις; Μου φτάνει ό,τι διάλεξες να μου φανερώσεις τη νύχτα, εδώ μέσα. Το απόλαυσα». Μου ρίχνει μια πειρα-

κτική αγκωνιά. «Σ' το είπα τραγουδιστά: Με σκότωσες!»

«Κι αν έχω σκοτώσει στ' αλήθεια; Αν δεν κάνω ταξίδι αναψυχής; Δεν σε νοιάζει να μάθεις αν κρύβομαι, αν το έχω βάλει στα πόδια... από πατρίδα, σπίτι, σύζυγο, παιδί... απ' την παλιά ζωή μου;»

Κουνάει τα χέρια σαν να διώχνει μian αόρατη μύγα από μπροστά του και λέει αδιάφορα:

«Εσείς οι Νότιοι! Τόσο δραματικοί. Όλα ένα μεγάλο δράμα!»

Καμιά ερώτηση δεν βγαίνει από το στόμα του και ρωτάω ξανά εγώ:

«Εσύ δεν έχεις τίποτα να κρύψεις;»

«Όχι».

«Βιάστηκες ν' απαντήσεις».

«Ναι. Δεν έχω τίποτα να κρύψω. Δεν ντρέπομαι, δεν φοβάμαι για τίποτα απ' όσα έχω κάνει».

Δηλώσεις, καταφάσεις, κανένα ερωτηματικό.

«Τότε ίσως πρέπει να πας εσύ στην Ελλάδα. Να εκτεθείς στο ανελέητο φως που δεν αφήνει τίποτα στη φαντασία...»

«Υπέροχα! Το καλοκαίρι! Θα 'σαι εκεί;»

Ανασηκώνω τους ώμους δηλώνοντας ότι δεν ξέρω.

«Ύστερα από δω, λέω να τραβήξω ακόμη πιο βόρεια, στη Σκανδιναβία».

«Όλο και λιγότερο φως, ε;»

«Όλο και λιγότερο. Όσπου να φτάσω εκεί που θα βλέπω μόνο τα περιγράμματα. Και θα γεμίζω εγώ το μέσα, με τη φαντασία μου».

«Στην Ισπανία όμως θα 'ρθεις...»

«Ισπανία;»

Μου δείχνει το τεράστιο κτήριο της φαρμακευτικής στο βάθος, ευδιάκριτο κι από αυτή τη μεριά της όχθης.

«Το συμπόσιο με τη χορηγία της εταιρείας. Στη Βαλένθια, τον Ιούνιο».

«Ίσως...»

«Τρεις μέρες. Τρεις καλοκαιρινές μέρες».

«Ίσως...»

«Εγώ θα 'μαι εκεί. Δουλειά και διασκέδαση. Θα ξαπλώνω το κορμί μου στην αμμουδιά...» Λύνει τη ζώνη του μπουρνούζιού, αργά. «Θα το αποκαλύπτω στο φως της Μεσογείου».

Αφήνει γυμνό τον έναν ώμο, μισό μπράτσο, το στέρνο του. Αυτοπεποίθηση ανάμικτη με αυθάδεια. Ξέρει πόσο όμορφος γεννήθηκε, ξέρει πόσο τέλεια σμίλεψε στα γυμναστήρια το σώμα του. Με προκαλεί κι ενδίδω. Χαϊδεύω τη

σάρκα με το χαραγμένο τατουάζ –τετράφυλλα τριφύλλια και κρανία στον αριστερό δικέφαλο.

«Στον πολύ ήλιο το δέρμα φαίνεται στιλπνό. Ίδρωμένο και λαϊκό. Ενώ σ' αυτό το φως η σάρκα δείχνει βελούδινη».

Απολαμβάνει το χάδι μου. Απολαμβάνω την υφή του σφριγηλού δέρματος. Συνεχίζω:

«Λατρεύω το βελούδο. Είναι ευγενικό, βασιλικό, γλυκέ μου Ρούντι, αγόρι της Βασιλείας...»

Τόσο πομπώδες και ποιητικό ακούγεται αυτό το τελευταίο, που απορώ κι εγώ. Η ευδαιμονία κάνει τον τόνο μου υπεροπτικό. Χαμογελάει, αλλά κάτι τον έχει ενοχλήσει. Ίσως ο στόμφος μου ακούστηκε σαν συγκατάβαση. Ίσως το ερωτηματικό για το (φονικό;) παρελθόν μου. Μια σκιά έχει πέσει στο πρόσωπό του.

Ένα χτύπημα στην πόρτα μού φέρνει ταραχή. Το αντιλαμβάνεται και φαίνεται να το διασκεδάζει, λίγο σαδιστικά.

«Σε βρήκαν! Έρθαν να σε πιάσουν», λέει απότομα. Μετά χαμογελάει. «Θ' ανοίξεις ή φοβάσαι;»

«Ανοίξε εσύ», του προτείνω, ενώ έχω μείνει στήλη άλατος. Κοιτάζει το ρολόι του και μου το δείχνει.

«Οκτώ ακριβώς... Πάω στοίχημα ότι μόλις ανοίξω την πόρτα, θα δω μπροστά μου το σιδερωμένο κοστούμι μου! Στη χώρα των ρολογιών είμαστε. Όλα με ακρίβεια δευτερολέπτου!»

Προχωράει, ανοίγει την πόρτα και παραλαμβάνει από μια μικρόσωμη μελαμψή καμαριέρα την κρεμάστρα με το κοστούμι του, κολλαρισμένο και σκεπασμένο με διάφανη μεμβράνη.

«Τη γλίτωσες κι αυτή τη φορά, ε;» με πειράζει.

Ξεφυσάω με ανακούφιση. Κοντοστέκεται. Σμίγει τα φρύδια, πάει κάτι να πει, το ξανασκέφτεται, δεν λέει τίποτα.

Σ' ένα τέταρτο έχουμε φορέσει κι οι δυο τα ρούχα μας, τους ρόλους μας, κι ετοιμαζόμαστε να κατέβουμε απ' το δωμάτιο και να βγούμε στον έξω κόσμο. Πρώτα εκείνος, ύστερα από δέκα λεπτά εγώ. Έχω την εντύπωση ότι το αποχαιρετιστήριο φιλί του είναι πεταχτό, μηχανικό, ότι το μυαλό του έχει ήδη δρασκειλίσει το κατώφλι και μόνο το κομψό κοστούμαρισμένο κορμί του στέκεται απέναντί μου. Κάνω λάθος. Βρίσκεται

εδώ, ψυχή τε και σώματι. Κάτι τον απασχολεί κι αποφασίζει να το βγάλει από μέσα του.

«Τόσα χρόνια γνωριζόμαστε και... σκεφτόμουν ότι έχεις δίκιο. Δεν σε ρώτησα ποτέ κάτι προσωπικό».

Η έκφρασή του, σοβαρή, μου προκαλεί αμηχανία. Τη σπάω χαμογελώντας πονηρά με το γλυκερό σχόλιο:

«Χτες το βράδυ, όμως...»

Η ατμόσφαιρα έχει αλλάξει, δεν αναστρέφεται. Πήγαινα γυρεύοντας και τώρα που το ψάρι τσίμπησε, δειλιάζω, θέλω να το βγάλω από το αγκίστρι, θέλω να το ρίξω και πάλι στη θάλασσα να ξανακολυμπήσει όμορφο κι ανέμελο, θέλω να κάνω πίσω.

«Χτες το βράδυ σου έκανα μόνο μια ερώτηση...»

«Θυμάμαι...»

«Αν ήθελες να κάνουμε έρωτα». Αυτή τη φορά το λέει με σωστά αγγλικά. «Κι εσύ απάντησες στην ερώτηση με ερώτηση. Τριπλή ερώτηση: Με ποιον; Πού; Πότε;»

«Μμμμ».

«Κι εγώ σου απάντησα».

«Μμμμ».

«Λοιπόν, αυτή τη φορά, πριν βγω και κλείσω πίσω μου την πόρτα, θέλω να μάθω κάτι παραπάνω για σένα».

Παιδεύει τη γλώσσα του δέκα φορές μέσα στο στόμα, παιδεύει και τα αγγλικά και τα γερμανικά του, μα τελικά μαντεύω τι εννοεί. Μπορεί η διατύπωση να είναι ένας γλωσσικός αχταρμάς, αυτό που λέει όμως είναι πανέξυπνο και σπιρτόζικο.

«Έσπειρες ζιζάνια περιέργειας. Το ελληνικό δράμα νίκησε τον ελβετικό εαυτό μου. Τραγωδία εναντίον ουδετερότητας, ένα-μηδέν».

Κάνει μια παύση και μετά συμπληρώνει αργά και καθαρά, κοιτάζοντάς με στα μάτια.

«Γιατί εγώ θέλω πολύ να σε ξαναδώ. Έτσι, όπως χτες τη νύχτα...»

Το πρόσωπό μου φωτίζεται κι αυτό τον κάνει να συνεχίσει με μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση.

«Αν αποφασίσεις να μου απαντήσεις, ό,τι πεις θα μείνει εδώ μέσα. Αν θες κι εσύ να ξαναβρεθούμε, έτσι, όπως τη νύχτα, όποτε ξαναβρεθούμε, όπου κι αν ξαναβρεθούμε, θα το έχουμε ξεχάσει. Δεν θα το συζητήσουμε ξανά ποτέ».

Σκέφτομαι, χωρίς να μιλάω: *Είσαι ένας κούκλος, ένα πλάσμα τόσο χαριτωμένο, απ' αυτά που*

μόνο στα όνειρά μου μπορούσα ως τώρα να κάνω δικό μου. Δεν φαντάζεσαι πόσο θέλω κι εγώ να σε ξαναδώ! Δεν ξέρω πού, πότε, αλλά θέλω κι άλλες πολλές νύχτες σαν τη χτεσινή. Και θέλω αυτό το σύννεφο να 'χει φύγει απ' το πρόσωπό σου. Πρώτα με και θα σου πω. Κι ό,τι είναι να γίνει, ας γίνει. Ας πέσει βροχή, χαλάζι, ας πέσουν καρεκλοπόδαρα, φτάνει να καθαρίσει ο ουρανός.

Γνέφω καταφατικά.

«Σ' ακούω».

«Έχεις στ' αλήθεια σκοτώσει άνθρωπο;»

«Ναι».

Στέκεται κρατώντας το χερούλι της πόρτας.

«Και τώρα η τριπλή ερώτηση... Ποιον-πού-πότε;»

«Σκότωσα έναν άντρα, τον πιο σημαντικό της ζωής μου. Στη Βόρεια Ελλάδα. Πάνε κάποια χρόνια...»

Σ

Βλέπω γραμμένα τα γεγονότα εκείνου του εικοσιτετράωρου στη Βασιλεία και μου 'ρχεται να βάλω τα γέλια. Είναι τόσο διαφορετικό να πορεύεσαι στη ζωή ακούγοντας συνεχώς μέσα

σου έναν μονόλογο που περιγράφει και σχολιάζει ό,τι ζεις (μια άτακτη φλυαρία, φράσεις εκατοντάδων βιβλίων, ατάκες χιλιάδων ταινιών, στίχους αμέτρητων τραγουδιών), από το να διαβάζεις τη νοερή καταγραφή σου ως λέξεις στο χαρτί, με κυριολεξία και ειρμό.

Η πρωτοπρόσωπη αφήγηση θυμίζει παρωχημένο νουάρ σε σκοτεινές και βροχερές μεγαλουπόλεις, γεμάτο άντρες με καμπαρντίνες και ρεπούμπλικες, καλλονές αντικείμενα πόθου επειδή απλώς είναι καλλονές. Αστυνομικές ιστορίες άλλων εποχών γεμάτες μάτσο, νταήδες, φαρματάλ, αλκοόλ, πτώματα, διαφθορά. Ποτισμένες στερεότυπα, κλισέ και σεξισμό.

Τόσο μακριά όλα αυτά απ' τη δική μου ιστορία, το δικό μου έγκλημα, που θα του ταίριαζε μια εξιστόρηση λιτή, τριτοπρόσωπη, από κάποιον αόρατο αλλά πανταχού παρόντα και παντογνώστη αφηγητή. Αν αυτός υπήρχε, θα έγραφε την ιστορία μου όπως θα τη διαβάσετε παρακάτω. Εγώ θα περιοριστώ σε μια διαπίστωση: Τα μεγαλύτερα εγκλήματα έχουν ήδη διαπραχθεί πριν υπάρξει καν πτώμα.